

CRÒNIQUES D'UNA NENA PECULIAR

Em dic Elsa, tinc 12 anys i visc a Torreforta, Tarragona. El meu germà es diu Ander i té 16 anys. Els dos anem al mateix col·legi, a l'Escola Torreforta. El meu pare es diu Josep, i la meva mare, Cristina.

Avui us explicaré una anècdota molt estrambòtica. Un 17 de juny normal i corrent... A veure, normal i corrent no era, perquè era el meu aniversari! Aquell dia em vaig aixecar molt emocionada, el pare va venir a la meva habitació amb el meu esmorzar en una safata platejada a la mà. Després, quan em vaig canviar de roba i vaig anar a la taula, el meu germà i la meva mare m'estaven esperant. Em van felicitar i em van donar el meu primer regal. Era un collaret amb un dofí! En aquell moment, em sentia molt emocionada, però encara no sabia que aquell collaret seria més que especial...

Quan vaig arribar a l'escola vam marxar d'excursió a una vall amb una casa rural molt maca i gran. Una de les activitats era passejar per un rierol molt bonic que deien que era màgic! Mentre passejàvem, la Mireia, una amiga meva, em va dir que li agradava molt el meu collaret. Me'l vaig treure i li vaig ensenyar el dofí que hi havia. Ella em va dir que mirés a l'aigua, perquè era molt clara, i era preciosa. Vaig acostar-me, però vaig relliscar i em va caure el collaret a l'aigua! Ràpidament el vaig agafar, però s'havia mullat i el dofí estava una mica descolorit. El vaig eixugar una mica i me'l vaig posar de nou al coll.

De sobte, mentre la Mireia i jo parlàvem, em va venir una sensació que el collaret pesava tones i el vaig mirar. No sabia com però el dofí havia canviat de color! S'havia tornat rosa! Era una cosa molt estranya però vaig seguir caminant. Quan vaig tornar a casa, la meva família estava preparant el pastís, em van posar les espelmes i vaig bufar.

Quan vaig agafar un got d'aigua, l'aigua va començar a bullir. Allò va ser molt estrany. Vaig pensar que havia sigut una cosa estranya com la resta, però totes les altres vegades que havia interactuat amb l'aigua, havia passat una cosa semblant. L'havia fet bullir, o l'havia congelat, o l'havia fet vessar... Allò era una cosa d'allò més estrambòtica! Em vaig passar la tarda jugant amb la meva família fins que vaig anar a dormir.

L'endemà, vam anar a la platja i vaig voler banyar-me al mar. Però el que no sabia era que em trobaria amb un ésser molt especial. Com els pares m'havien deixat passejar sola, vaig anar a investigar per la sorra. De sobte, en un moment en el qual no hi havia ningú a prop meu, va aparèixer un animal. Em vaig adonar que era un

dofí! Era un dofí rosat com el del meu collaret! Ara que ho dic, era exactament igual que el del meu collaret! De cop i volta... Em va parlar! Es va presentar i em vaig quedar en xoc! Després d'assimilar-ho, el dofí, que pel que m'havia dit es deia Dani, em va dir que havia perdut una relíquia familiar venint cap aquí i que si li podia ajudar a trobar-la. També em va explicar una cosa que, en aquell moment, no em podia creure. Em va dir que tenia poders relacionats amb l'aigua, ja que, el meu collaret, havia estat mullat amb l'aigua d'un riu que tenia propietats màgiques. Jo vaig accedir i em va convidar a nedar amb ell.

Vam estar una estona nedant i em va ensenyar a controlar els meus poders. Vaig descobrir moltes coses, com que podia respirar sota l'aigua! O que podia parlar amb qualsevol animal marí! M'ho vaig passar molt bé i després vam cenyir al pla de buscar la relíquia. Vaig recordar que no tenia molt de temps i que havia de tornar amb els pares, així que vaig donar-me pressa. Després d'una estona vaig trobar una petxina molt bonica; era blava, tenia perles a les vores i tenia el nom Daniel gravat a la closca de dalt. Li vaig ensenyar i em va dir que havíem trobat la seva relíquia! Em va agrair amb un anell de color platejat amb una perla de debò incrustada, que ràpidament em vaig posar al dit anular. Vaig acomiadar-me del Dani, ens vam donar una abraçada i vaig tornar a la riba.

Vaig tornar amb els pares i amb el meu germà, que estaven fent un pícnic. Em vaig afegir i quan vam acabar, ens vam fer una forta abraçada. Llavors, tot es va tornar fosc. Les rialles i el soroll del mar es va apagar. Aleshores, vaig obrir els ulls i em vaig trobar a la meva habitació. Tenia molta energia, com si fos el matí, i estava molt descansada. Vaig mirar el rellotge de la tauleta de nit. Marcava les 7:30 del matí. A continuació, va venir el meu pare amb una safata de plata, que portava el meu esmorzar i em va felicitar per al meu aniversari. Portava el pijama posat. Llavors em vaig donar compte: Tot havia estat un somni!